

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 1195

гр. Стара Загора, 18.10.2022 г.

ОКРЪЖЕН СЪД – СТАРА ЗАГОРА, II ГРАЖДАНСКИ СЪСТАВ, в
закрито заседание на осемнадесети октомври през две хиляди двадесет и
втора година в следния състав:

Председател: Пламен Ст. Златев

Членове: Мариана М. Мавродиева
Веселина К. Мишова

като разгледа докладваното от Веселина К. Мишова Въззивно частно
гражданско дело № 20225500500642 по описа за 2022 година

Обжалвано е определение от 04.07.2022 г., постановено по гр.д. №
45/2020 г. на Старозагорския районен съд, с което производството по делото е
спряно на основание чл.229, т.4 ГПК.

Жалбоподателят ОД на МВР Стара Загора, чрез юрисконсулт Р.М.,
счита, че районният съд е постановил неправилно определение – постановено
в противоречие на практиката на ВКС. Излага съображения в подкрепа на
становището си, че производството по делото не следва да се спира.

Въззиваемият И. П. С. не взема изразява становище по частната жалба.

Съдът, като обсъди направените в частната жалба оплаквания, намери
за установено следното:

Частната жалба е **ОСНОВАТЕЛНА**.

Първоинстанционният съд е бил сезиран с иск от И. П. С. срещу ОД на
МВР Стара Загора за присъждане на възнаграждение за положен извънреден
труд. С протоколно определение от 09.06.2020 г. производството по делото е
било спряно по общо съгласие на страните. С молба от 01.12.2020 г. ищецът е
поискал възобновяване на производството в срока по чл.231, ал.1 ГПК. С
определение № 26110 от 04.12.2020 г. първоинстанционният съд е възобновил
производството по делото и отново го е спрял на основание чл.229, т.7 ГПК –
до приключване с влязъл в сила акт на дело С-262/20 на СЕС, образувано по
преюдициално запитване. С определение № 260133 от 15.06.2022 г. съдът е
възобновил производството по делото, тъй като по посоченото дело е било
постановено решение. С молба от 24.06.2022 г. ищецът е поискал спиране до
признасяне на ОСГК на ВКС по т.д. № 1/2020 г. С обжалваното определение
първоинстанционният съд е спрял производството на основание чл.229, т.4
ГПК, като е приел, че решението по т.д. № 1/2020 г. на ОСГК на ВКС има
значение за правилното решаване на делото.

Въззивният съд намира, че определението е неправилно.

Съгласно чл.229, т.4 ГПК съдът спира производството, когато в същия или в друг съд се разглежда дело, решението по което ще има значение за правилното решаване на спора. Става въпрос за връзка на преюдициалност на правоотношение, която, за да е налице, е необходимо осъществяването на фактическия състав на правоотношението по спряното дело да е поставен в зависимост от обективизиране на фактическия състав на правоотношението по последващо образуваното дело като негов необходим и задължителен елемент. С други думи, когато предмет на обуславящото дело е правоотношение, чието съществуване или несъществуване се явява предпоставка за съществуването на спорното материално право, предмет на обусловеното дело. В случая такава връзка на преюдициалност не е налице. Образуваното тълкувателно дело няма за предмет конкретен правен спор. По него трябва да бъде дадено задължително тълкуване на съдържанието на закона, а не да бъде признато или отречено едно твърдяно право. Поради това не може да се приеме, че то съставлява такова друго дело, решението по което ще има значение за правилното решаване на спора по смисъла на чл. 229, ал. 1, т. 4 ГПК. Затова нито първоинстанционният, нито въззивният съд могат да спират производството по делото при образувано тълкувателно дело пред ВКС по правен въпрос, който е от значение за спора, с който са сезирани. Единственото основание за спиране на съдебни производство при образувано тълкувателно дело е в разпоредбата на чл. 292 ГПК вр. чл. 229, ал. 1, т. 7 ГПК, а тя не е приложима извън касационното производство. Не могат да се черпят аргументи против това разбиране от обстоятелството, че държавните служители биха били поставени в неравностойно положение с оглед на противоречивата практика, създадена от съдилищата при разрешаване на подобни казуси. В такова положение е мислимо да бъдат поставени не само когато има образувано тълкувателно дело, но и когато са налице две противоречащи си решения по чл. 291 ГПК, без съответното общо събрание да е сезирано за отстраняване на противоречията. Няма съмнение, че в тези случаи съдилищата по същество не биха могли да спрат производството пред себе си - те не могат да откажат да решат спора (чл. 2 ГПК), а наличието на противоречива практика не е визирана в ГПК като основание да се десезират (временно или окончателно) – ТР № 8/07.05.2014 г., т.1 на ОСГТК на ВКС.

С оглед на тези съображения съдът намира, че определението от 04.07.2022 г., постановено по гр.д. 45/2020 г. по описа на Старозагорския районен съд е неправилно и следва да бъде отменено.

Мотивиран от гореизложеното, Окръжният съд

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ определение от 04.07.2022 г., постановено по гр.дело № 45/2020 г. на Районен съд – Стара Загора, с което производството по делото е

спряно на основание чл.229, т.4 ГПК.

Определението не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____